

Jytte Andersen (S):

Der er ingen tvivl om, at arbejdsløsheden er den største trussel imod vores velfærdssamfund, og derfor er det også både heldigt og lykkeligt, at vi her i Folketinget mærker et stigende pres fra befolkningen, som synes, det er hul i hovedet, at der er så mange opgaver, som ikke bliver løst, samtidig med at der er så mange, der går ledige og ikke må foretage sig noget fornuftigt. Jeg synes faktisk, det er et godt tegn i tiden, at befolkningen, kommunerne, organisationerne og partierne efterhånden begynder at presse på og bryde nogle lanser på noget, som ellers var givet i nogle af de systemer, vi har opbygget igennem årene.

Den vigtigste politiske opgave, som vi ser det i Socialdemokratiet, er at accelerere og aktivere ad de traditionelle veje, erhvervspolitisk og uddannelsespolitisk – både for de unge og for de ældre – forskning og udvikling, men som sagt også at gå nye veje. Således har vi et forslag om at styrke borgernes rettigheder, når det drejer sig om at få passet deres børn, og når det drejer sig om hjemmehjælp til de ældre.

Vi mener også, det er på tide, at vi tager et opgør med de meget stive kasser og lukkede båse fra statens dagpengekasse til kommunernes kasse i den anden ende.

Vi er altså mere end villige til at gå nye og alternative veje for, at de langtidsledige, de unge ledige, de udsatte grupper og mennesker med større eller mindre handicap får en plads i arbejdslivet. Vi kan ikke blive ved med at betale os fra, at en stor gruppe af befolkningen er sat uden for døren, og vi har et fælles moralsk ansvar for at gribe ind mod den menneskeligt og samfundsøkonomisk ødelæggende store arbejdsløshed. Det er klart, at vi står over for en situation, hvor vi er nødt til at omdefinere arbejdsbegrebet, og hvor vi skal turde gå nye veje i arbejdsmarkedet i grænselandet imellem den offentlige og den private sektor.

Der er for os at se en masse ting, vi kan gå i gang med: Start af virksomheder på utraditionelle erhvervsområder, forureningsbekæmpelse, bedre miljø, kultur, idræt, utraditionelt kulturelt og socialt arbejde, omsorg for mennesker, forskning og uddannelse, byfornyelse, byrengøring, naturbevarelse og -vedligeholdelse og mange andre forslag. Med andre ord skal vi prøve at understøtte noget af den skov, der er af selvgroede initiativer, og lade dem løftes

op i lyset. Der er mange muligheder, både inden for den økonomi, vi har i staten og i kommunerne i forhold til dagpenge, førtidspension og bistandshjælp.

Jeg vil godt afslutningsvis i min del af Socialdemokratiets indlæg pege på den skillelinje, der er i tankegangen imellem De Radikales forslag og SF's forslag og den tankegang, vi har i Socialdemokratiet. Vi synes overordnet, at det, man skal bruge mange kræfter på, er at støtte projekter og arbejdspladser af mere eller mindre traditionel karakter, så projekterne får økonomi, så de kan løfte sig til at ansætte mennesker, hvad enten det er arbejdsløse, bistandsklienter, førtidspensionister eller måske nogle af dem, der meget snart mister retten til dagpenge. Vi er en smule bekymrede for, hvis man genererer hele det nye arbejdsmarked, det tredje arbejdsmarked, ved dagpenge til personer. Det er selvfølgelig noget, vi skal diskutere, og som vi skal prøve at udvikle modeller for.

Vi synes, det er godt, at der er frodighed i ideerne i øjeblikket, og vi mener, at vi skal bruge de næste par måneder til at finde ud af, hvordan vi kan konkretisere de mange ideer, der kommer både fra os her i Folketinget, fra kommunerne og fra de ledige selv.

Ole Vagn Christensen (S):

Vi har fremlagt 20 gode ideer, hvori indgår det tredje arbejdsmarked. SF har fremsat et forslag om ændring af arbejdsbegrebet, og De Radikale har fremsat forslagene om at »slippe de ledige løs«. Alle er vi enige om intentionen, at ledige skal have flere rettigheder, men også reelle muligheder for aktivering.

Vi har som sagt foreslået et tredje arbejdsmarked som det aktiverende instrument, der skal give et højt antal varige arbejdspladser med samfundsnyttigt arbejde til gavn for os alle og for de mange, der udstødes på grund af manglende muligheder for beskæftigelse, eller som ikke er i stand til at klare højeffektivitets-samfundets arbejdskrav.

Finansieringen kunne bl.a. være den statslige udgift til dagpenge. Vi finder ligesom De Radikale, at der, hvor det er hensigtsmæssigt, f.eks. ved enkeltopgaver af kunstnerisk eller kulturel art, kan gives mulighed for at aftale, at ledige i perioder fungerer som frivillig, ulønnet arbejdskraft, samtidig med at der udbetales dagpenge.